अस्तु देवाः [८]। तेन वयं भगवन्तः स्याम। तं त्वा भग सर्व इज्जोहवीमि। स नो भग पुर एता भवेह" इति। हे 'देवाः','भगाख्यः', देवः, एव 'भगवानस्तु' सौभाग्यवान् भवतु, 'तेन' देवेन, 'भगवन्तः' सौभाग्यवन्तः, 'स्याम'। हे 'भगाख्य', देव,'तं' तादृशं, 'त्वां', 'सर्व्व इत्' सर्व्व एव लोकः,'जोहवीमि' आह्वयतीत्यर्थः। हे 'भगदेव', 'सः', त्वं 'इह' अस्मिन् कर्म्मणि, 'नः' अस्माकं, 'पुर एता' पुरतो गन्ता भव॥

अथ हविषो याज्यामाह। "समध्वरायोषसो नमन्त। दधिक्रावेव शुचये पदाय। अर्व्वाचीनं वसुविदं भगं नः। रथमिवाश्वा वाजिन आवहन्तु" इति। अस्य भगदेवस्य प्रसादात् 'उषसः' उषःकालदेवताः, 'अध्वराय' यज्ञनिष्पत्त्यर्थं, 'सं नमन्तः' समनमन्त। तत्र दृष्टान्तः,'दधिक्राव'इत्यश्वस्य नाम। अश्वो यथाऽऽधानकाले 'शुचये' अग्निनिष्पत्तये, 'पदाय' आहवनीयायतने सम्भाराणामुत्तरतः पादेनाक्रमणाय, सम्प्राप्नोति, तथैवोषःकालदेवता अपि प्राप्नुवन्तु। अन्योऽपि दृष्टान्त उच्यते, 'वाजिनः' वेगवन्तोऽश्वाः, यथा 'रथम्', आवहन्ति, तथा 'नोऽर्व्वाचीनं' अस्माकमभिमुखं, 'वसुविदं' धनस्य लम्भारं, भगदेवं, 'आवहन्तु' इह कर्म्मण्यानयन्तु॥

अथ हविष एव विकल्पितां याज्यामाह। "अश्वावतीर्गोमतीर्न उषासः। वीरवतीः सदमुच्छन्तु भद्राः। घृतं दुहाना विश्वतः प्रपीनाः। यूयं पातस्वस्तिभिः सदानः" [९] इति। 'अश्वावतीः' बहुभिरश्वैर्युक्ताः, 'गोमतीः' बहुभिर्गोभिर्युक्ताः,